

© Alex Leo Serban

Răzvan Rădulescu – Romania

Teodosie cel Mic (2006)

Theodosius the Small

Publishing House **Polirom**

Biography

Răzvan Rădulescu (b.1969) was born in Bucharest. As a student, he became a member of Letters, one of the most important training centers for young writers at the time, led by another famous author, Mircea Cărtărescu. Rădulescu's text was published in the anthology *Tablou familie* in 1995. His critical reception included winning the Romanian Writers' Union prize. His second novel, *Teodosie cel Mic*, was received with enthusiasm by many commentators. He has also written screenplays and collaborated with various magazines.

Synopsis

Răzvan Rădulescu's novel *Theodosius the Small*, a fantasy that wraps social concerns in fairytale attire, contains a range of characters that would not be out of place sitting at the same table as today's politicians, strategists or media personalities. In Rădulescu's world, the geography of Romania is transformed: borders are jumbled in such a way that new historic roots are formed in the resulting territories. Within a fantastical version of Wallachia, we find miniature kingdoms, containing both familiar contemporary localities, such as Bucharest, Filași and Petrița, together with places established by the narrative, such as the Mushroom Fields, Strawberry Fields and Mushroom Valley. The backdrop appears to be historical but, nevertheless, the story has many elements taken from the contemporary world. Although the novel concerns childhood as seen through an adult's eyes, it is not about childhood itself. Rather, it is about its fantasies, about the way in which the events of today's world are transformed by the vision of a child into a fantastical madness containing comic horrors and sad comedies.

Teodosie cel Mic

Răzvan Rădulescu

Capitol VI. Banchetul

În ciuda pregătirilor fastuoase pe care Piscîinele și Teodosie le făcuseră pentru primirea Somnului Protector (întreaga reședință fusese înecată în apă, pernele de pe divane și șervetele din bucătărie se răsuceau lent în curenții albaștri, iar covoarele se ridicaseră de la podea zece sau chiar douăzeci de centimetri și filfiiu cu încetinitorul), acesta din urmă, fie din exces de prudență, fie pentru că voia să petreacă într-un mod mai puțin obișnuit, venise în propriul său acvariu de voiaj și ceruse ca banchetul să se desfășoare la umbra nucului.

Piscîinele se conformase protocolar și adusesese, ajutat de Teodosie, o masă lungă.

— De scaune nu e nevoie, făcu Somnul Protector un semn de refuz cu mîna de după sticla acvariului său încăpător. Într-adevăr, prin apa nu foarte limpede a acvariului – apă de lac, își imaginează Teodosie – se putea vedea o măsuță cu picioarele curbate pe care stăteau trei farfurii așezate una peste alta, una mai adîncă, de supă, alta plată, pentru felul principal, și ultima, mai mică, pentru desert; o frapieră cu picior și un compartiment separat pentru cuburi de gheață; un fotoliu în care se lăfăia Somnul Protector, destul de asemănător cu cel pe care-l văzuse Teodosie pe fundul Lacului Rece, dar probabil că mai ușor. Acvariul Somnului închidea în el, de asemenea, o masă simplă de serviciu, nisip și mîl de lac – acesta din urmă se ridica în vârtejuri la fund ori de cîte ori Somnul se fițuia în jilțul său -, două ghivece cu plante filiforme de apă dulce și un dispozitiv

complicat, format în principal dintr-un tub cu articulații, o pîlnie și multe manșoane de cauciuc, care-i servea peștelui să se facă auzit atunci cînd catadicsea să vorbească. De-a lungul geamului acvariului, prinse pe ațe, se puteau trage niște draperii bogate ale căror falduri se înghesuiau acum spre colțuri. Întreaga construcție de sticlă, cu tot ce conținea, se sprijinea pe un soclu de metal din care ieșeau, într-o parte și-n alta, cîte două mînere solide și iscusit decorate. De aceste mînere acvariul putea fi ridicat și cărat de colo-colo. Pentru această îndeletnicire, nu tocmai plăcută (căci acvariul, cu Somnul în el, trebuie să fi cîntărit destul de greu), peștele cel gras era însoțit, pe lîngă alți șase pești cu demnități mai mici, de patru pești cărători, închiși și ei în acvariile lor. Evident, acvariile care asigurau mediul natural celor care îl transportau pe Somnul Protector erau mai puțin somptuoase și fără nici un fel de facilități: nu existau nici masă, nici scaun, nici frapieră (de altfel, peștii cărători nu puseră nimic în gură pe toată durata ulterioară banche-tului). Acvariile lor semănau mai degrabă cu niște armuri de sticlă prin care mîinile și picioarele ieșeau la aer, strangulate la încheieturi de garnituri din cauciuc și inele bulonate. Construcția acvariilor le interzicea practic nefericiților pești să se așeze și, cînd Piscîinele le făcu semn să ia loc, cei patru cărători bîțîiră nervos din picioare și emiseră pe gură niște comentarii materializate în șiraguri de bule ce se adunară la suprafața apei.

— Ce bei? îl întrebă Piscîinele pe Somnul Protector.

— Ce bem? se întoarse Somnul spre cei șase sfetnici care, instalați în scaunele lor subacvatice, desfăceau cîte un șervet și-l întindeau tacticos pe genunchi. Nu bem nimic? Foarte bine. Eu am să iau vin.

— Beau și eu vin, spuse Teodosie, cum stătea așezat de cealaltă parte a mesei, chiar în fața Somnului Protector.

Pisiciînele îi turnă în pahar vin cam de două degete, își umplu propria sa cupă cu vîrf și răsturnă conținutul celei de-a treia peste marginea de sus a acvariului, în apa care-l conținea pe Somn. Vinul se desfăcu în fire grase și coborî unduind ca o meduză spre pește. Acesta deschise gura și înglobă o parte din lichid.

— Noroc, spuse el, și dacă vă arde de toasturi, țineți voi.

— Aș vrea să țin eu un toast, se auzi prin pîlnie glasul unuia din sfetnici. Deși n-am vin, zise el, ridicîndu-se afabil de pe scaun, vreau să-i urez Măritului Teodosie mulți ani de domnie și să îl asigur că, deși poate că în trecut noi, peștii, am uneltit împotriva lui, acum întreg Lacul Rece îi este devotat pînă la moarte – sau cel puțin așa cred eu.

Somnul se întunecase la față și bătea cu degetele în tăblia mesei.

— Ai terminat? își chestionă el sfetnicul.

— De îndată, mărite Somn Protector. Aș vrea să adaug doar că ieri, în urma plecării Măritului Pisiciîne, am semnat un tratat cu Furnicile Vinete în legătură cu exploatarea minelor de sare. Și cu Furnicile Verzi, la Filiași, am avut o întâlnire fructuoasă...

— O clipă, îl întrerupse Pisiciînele pe sfetnic, să ne întoarcem puțin la Petrila. Cînd...

— De ce să ne întoarcem la Petrila? mieună Somnul Protector în direcția Pisiciînelui, apoi se răsuci spre sfetnic și îl fulgeră cu privirea. Sîntem aici ca să petrecem, nu ca să vorbim politică. Mai ales că am constatat că asta ne otrăvește viețile.

— De acord, nu discutăm politică, zise Pisiciînele. Vreau doar să aflu ce e cu minele de sare.

— Îți explic eu, zise binevoitor Somnul. Stai jos, se adresă el sfetnicului. Și aruncă tubul acustic. Acum. Aruncă tubul. Și voi, aruncați toți tuburile. Vă rog să nu mi-o luați în nume de rău, continuă el, întorcându-se spre Teodosie și Pisticine, dar am ajuns să nu-mi mai suport consilierii când deschid gura. Sînt foarte duplicitari. Îi întrebi ceva și ei încep să o scalde, că mărite Somn Protector, tu ești stăpînul nostru, și tot așa. Nu pot să aud niciodată o părere sinceră de la supușii mei. De-aia îi las fără pîlnii, pentru că atunci trebuie să-mi răspundă clar: să dea din cap: da – nu.

Într-adevăr, peștii-consilieri aruncaseră afară tuburile prevăzute cu pîlnie – acestea căzuseră cu pocnet în iarbă și acum priveau nespuse de trist spre stăpînul lor.

— Ia spuneți, bandă de ticăloși, răcni Somnul la ei, ceea ce provoacă încrețirea apei la suprafața acvariului. Vrea să mai țină vreunul dintre voi un toast?

Peștii dădură din cap că nu.

— Repet întrebarea: vrea să mai țină vreunul vreun toast?

Tulburați, sfetnicii se consultară între ei din priviri apoi, cu îndoială, făcură semn din cap că da.

— Nu vă jucați cu mine, răcni Somnul și cei șase începură să tremure ca varga, mișcînd capul în toate direcțiile. Somnul îi privi pătrunzător, apoi se lăsă în fotoliu și începu să rîdă. Bun, am lămurit-o și pe asta. Aș lua o bucată de șunculiță dacă ești așa de drăguț, Gavril. Aș vrea să îndepărtezi pătrunjelul de deasupra, îmi stă în gît. Aș vrea să mă servești tu, Teodosie.

Teodosie tresări. Vinul îl amețise ușor și îl cufundase într-o dulce plictiseală. Se ridică de la locul lui, luă o felie de șuncă pe care o scutură de verdeață și o aruncă în acvariul Somnului Protector. Acesta o privi cum se cufundă lin, îl fulgeră

alternativ cu privirea pe Teodosie, vădit nemulțumit de felul în care acesta îi aruncase bucata de carne, apoi, când șunca ajunsese în dreptul nasului său, o hăpăi închizînd ochii.

— Zi cu Petrila, reveni Piscicîinele.

— Cu Petrila, răspuse Somnul Protector cu gura plină, lucrurile stau așa: imediat după discuția noastră de ieri, m-am gîndit să mă folosesc într-un fel de privilegiile pe care ești dispus să le acorzi furnicilor în viitor și am pus în practică o investiție costisitoare. Aceea de a dărui supușilor mei o stațiune de ape sărate în Golful Balenei, cu amenajări, cu tot dichisul.

— Te miști repede, zise Piscicîinele, mușcîndu-și buza inferioară.

— De ce nu? Costurile investiției sînt mari. Dacă făceam înțelegerea după ce semnai tu tratatul, furnicile și-ar fi ridicat pretențiile. Nu mă poți condamna pentru agerimea de care dau dovadă în afaceri. Totul e să fii pe fază.

— De ce-i spune Golful Balenei? vru Teodosie să știe, în vreme ce în mintea lui luau formă cetacee lucioase care se zbenguiau în golf și eliminau apa cu presiune prin vîrfurile capului.

— A, pentru că lacul e atît de sărat în zona aia, încît numai o balenă ar putea trăi acolo.

— A, da? se miră Piscicîinele. Eu am crezut tot timpul că pentru că are forma unei balene cînd te uiți la hartă.

— Aș, de unde, rîse Somnul. Te uiți prea mult la hărți. Ce-i aia forma unei balene? Care-i forma unei balene? Aș mai vrea niște șuncă și, dacă se poate, brînză. Și eu am forma unei balene dacă mă desenezi pe hartă. Nu, e apa sărată din cauza Rîului Sărat. Care rîu, fii atent aicea, Teodosie, o să rîdeți, nu e sărat, de fapt, decît după ce trece prin minele de sare. Acest fapt le face pe furnici să creadă că au drepturi asupra apei din Golful Balenei. Susțin că sarea este a lor. Niște vin, te rog.

Pisicîinele se ridică și turnă vin în acvariul peștelui. Cu acest prilej, îi observă pe cei șase consilieri care se fițîiau în scaune și indicau cu degetele spre guri.

— Vă e foame? întrebă Pisicîinele Gavril.

Peștii dădură de multe ori din cap. Teodosie luă cîteva plato-uri cu gustări de pe masă și, cu ajutorul unei furculițe, deșertă mîncarea în acvarii, avînd grijă să facă o împărțire cît mai cinstită. Consilierii se puseră pe mîncat cu mare sîrg, în timp ce din ochi le curgeau lacrimi de recunoștință.

— Ei, continuă Somnul. Se punea acum cîteva ani problema desalinizării rîului. Eu m-am opus. O parte a autorităților de la Petrila este pentru închiderea minelor de sare. Asta, vă dați seama, ar duce automat la transformarea Rîului Sărat într-un rîu cu apă dulce.

— Și din ce trăiesc dacă închid minele?

— Chiar că asta este treaba lor. Mie nu mi se pare că asta e discuția. Problema e una de principii: curentul Golfului duce sarea de-a latul lacului pînă aproape de malul acesta. E adevărat că nu foarte multă, dar orișicît. Spune-mi, strict legal, a cui e sarea pe care o duce curentul Golfului? A furnicilor? Pentru că să nu te miri dacă mîine-poimîine or s-o revendice și pe asta.

Pisicîinele se destinse și începu să rîdă.

— Faci ce faci și pînă la urmă tot nu-ți convine tratatul cu furnicile. Se vede din fiecare vorbă pe care o spui.

— Păi nu? zise peștele cu gura plină.

— Aha.

— Aha, zici tu, dar mie nu-mi convine deloc. Adică, dacă închid minele, e una: mie mi se cam filfîie, s-a terminat cu stațiunea mea de odihnă, asta e, n-o să-mi pun eu capăt zilelor

pentru asta. Însă probabil că va începe exodul șomerilor către Filiași. Implicațiile navetismului sînt groaznice. Gîndește-te la traficul de furnici dimineața și seara pe lac. Ți-e clar că peste lac or să facă zilnic naveta.

— Și atunci?

— Și atunci, delegația mea a negociat cu acea parte a conducerii care nu dorește închiderea minelor. Simplu. N-ai să crezi, dar se găsesc destule Furnici Vinete care să disprețuiască Furnicile Verzi de la est și să dorească ruperea provinciei. Personal, nu le înțeleg, pentru mine toate furnicile sînt la fel, blonde sau brune, îmi e totuna, le găsesc deopotrivă de scîrboase și deopotrivă le detest, cu mușchii lor ca niște bile și cu antenele alea care se mișcă tot timpul, bîrc, te umplu de scîrbă.

— Te rog, făcu Pisicîinele semn cu mîna, sîntem la masă.

— Pardon, zise Somnul, nu m-am putut abține. Am vrut numai să-ți faci o idee ca să înțelegi ce simt eu la gîndul că bărci întregi cu astfel de făpturi ar naviga în sus și-n jos pe lacul meu. Și să revin. Am trimis o echipă de negociatori. Și ei au negociat și am încheiat un tratat care stipulează că minele rămîn deschise și cred că într-un an-doi Golful Balenei va deveni un paradis al stațiunilor subacvatice.

— înțeleg, zise Pisicîinele. Adică înțeleg în parte. Spui că ai negociat. Sînt convins că Furnicile care ți-au susținut cauza au primit anumite bonificații din partea ta.

— Natural, încuviință Somnul Protector, lăsîndu-se pe spate și scoțînd din buzunarul caftanului o scobitoare.

— Aș fi curios să știi ce.

— A, o nimica toată. Am promis că voi organiza, pentru adversarii lor politici, mici aventuri ori de cîte ori vor încerca să traverseze lacul.

— Și vei organiza?

— Nu mă întreba, habar nu am amănunte tehnice de felul acesta. Eu am semnat un acord de principiu. Este posibil să auzi sau să citești prin ziare că cutare sau cutare ambarcațiuni cu destinația Filiași a luat brusc apă și că echipajul a fost silit să abandoneze barca și așa mai departe, dar îți repet, nu voi avea cunoștința de nici un caz concret.

— Și ce altceva ai mai promis?

— Am mai promis sprijin efectiv pentru ca guvernul favorabil mie să rămână și să conducă Furnicile Vinete ani lungi și fericiți de acum înainte.

Theodosius the Small

Răzvan Rădulescu

Translated from the Romanian by Alistair Ian Blyth

Chapter VI. Banquet

In spite of the sumptuous preparations the Catdog and Theodosius had made for the Sheatfish Protector's reception (the entire residence had been inundated in water, the pillows from the couch and the napkins in the kitchen were slowly spinning in the blue eddies, and the rugs had risen ten or even twenty centimetres aloft and were fluttering in slow motion), the latter, whether from excessive caution or because he wanted to be entertained in a less customary fashion, had arrived in his own travel aquarium and requested that the banquet be held in the shade of the walnut tree.

The Catdog had punctiliously complied, and assisted by Theodosius he had brought out a long table.

— There's no need for any chairs, the Sheatfish Protector gestured behind the glass of his spacious aquarium in token of refusal. Indeed, through the none too limpid water of the aquarium – lake water, as Theodosius imagined – it was possible to see a little table with curved legs, on which stood three dishes all in a row (one deeper, for the soup, another shallow, for the main course, and the last smaller, for dessert); an ice bucket on a stand, and a separate compartment for ice cubes; and an armchair, in which the Sheatfish Protector was lolling. The armchair was quite similar to the one Theodosius had seen at the bottom of Cold Lake, but was probably

lighter. In addition, the aquarium of the Sheatfish contained a plain serving table, lake sand and silt – which eddied up from the bottom whenever the Sheatfish shifted position on his throne – two pots with filiform freshwater plants, and a complicated device, consisting mainly of an articulated tube, a funnel, and numerous rubber grommets, which allowed the fish to make himself heard when he deigned to speak. Around the panes of the aquarium, fastened by cords, it was possible to draw rich drapes, whose folds were now crammed into the corners. The entire glass construction and all its contents rested on a metal stand, from which two sturdy and skilfully decorated handles protruded to either side. The aquarium could be lifted and carried from place to place by means of these handles. For this none too pleasant task (since the aquarium, with the Shearfish in it, must have been rather heavy), the fat fish was accompanied, besides another six fishes of lesser rank, by four bearer fishes, themselves encased in their own aquaria. Of course, the aquaria that ensured a natural medium for those who transported the Sheatfish Protector were less sumptuous and had no facilities whatsoever: there were neither tables nor chairs nor ice buckets (in any case, during the entire course of the subsequent banquet, nothing was to pass the lips of the bearer fish). Their aquaria sooner resembled glass suits of armour, through which their arms and legs protruded into the air, strangulated by joints with rubber garnitures and riveted rings. The construction of the aquaria in effect prevented the fish from sitting, and when the Catdog made a gesture for them to be seated, the four bearers angrily jerked their legs, emitting from their mouths remarks that materialised in streams of bubbles and gathered on the surface of the water.

— What will you have to drink? the Catdog asked the Sheatfish Protector.

— What'll we have to drink? The Sheatfish turned toward his six counsellors, who, installed upon their sub-aquatic chairs, were each unfolding a serviette and leisurely spreading them over their knees. Aren't we having anything to drink? Very well. I'll have wine.

— I'll have wine too, said Theodosius, sitting on the other side of the table, opposite the Sheatfish Protector.

The Catdog poured about two fingers of wine into his glass, filled his own cup to the brim, and poured the contents of a third over the upper lip of the aquarium, into the water containing the Sheatfish. The wine separated into thick strands and sank undulating like an octopus over the fish. The latter opened his mouth and engulfed a part of the liquid.

— Cheers, he said, and if you're in the mood for toasts, make them yourselves.

— I should like to make a toast, could be heard from the voice funnel of one of the counsellors. Though I have no wine, he said, affably rising from his chair, I would like to wish the Illustrious Theodosius a long reign and to assure him that, although in the past perhaps we fishes have machinated against him, the whole of Cold Lake is now loyal to him unto the death – or at least so I believe.

The Sheatfish's face darkened and he drummed his fingers on the tabletop.

— Have you finished? he asked the counsellor.

— Straight away, illustrious Sheatfish Protector. I should

merely like to add that yesterday, following the departure of the illustrious Catdog, we signed a treaty with the Purple Ants as regards exploitation of the Petrila salt mines. And with the Green Ants, in Filiași, we had a fruitful meeting...

— One moment, the Catdog interrupted him, let us go back a little to Petrila. When...

— Why should we go back to Petrila? mewed the Sheatfish Protector in the Catdog's direction, and then twisted around toward the counsellor and glared at him. We are here to carouse, not to talk politics. All the more so given that I have ascertained that politics poisons our lives.

— Agreed, let's not talk politics, said the Catdog. I merely want to find out what is with the salt mines.

— I shall explain, said the Sheatfish benevolently. Sit down, he addressed the counsellor. And jettison the acoustic tube. Now. Jettison the tube. And you, all of you, jettison your tubes. Please don't think badly of me, he went on, turning toward Theodosius and the Catdog, but I can no longer abide these counsellors when they open their mouths. They are very duplicitous. I ask them something and they start to quibble, about how you are our master, illustrious Sheatfish Protector, and so on. I can never get a sincere opinion from my subjects. That's why I'm leaving them without their funnels, because then they have to give a straight answer: to nod either yes or no.

Indeed, the fish-counsellors had jettisoned their funnel-equipped tubes – they had fallen with a thud onto the grass – and were now looking at their master with ineffable sadness.

— What have you got to say, you gang of scoundrels, the Sheatfish bellowed at them, causing the water at the surface of his aquarium to ripple. Do any of you still want to make a toast?

The fish shook their heads.

— I repeat the question: do any of you still want to make a toast?

Anxious, the counsellors consulted among themselves by means of glances and then, doubtfully, nodded their heads.

— Don't fool with me, roared the Sheatfish, and the six began to quiver like reeds, moving their heads in every direction. The Sheatfish looked at them piercingly, then slumped in his armchair and began to laugh. Good, we've cleared that one up. I'll have a piece of ham, if you'll be so kind, Gavriil. I'd like you to remove the parsley from on top – it gets stuck in my throat. I'd like you to serve me, Theodosius.

Theodosius gave a start. The wine had somewhat gone to his head and he had been overwhelmed by sweet boredom. He rose from his seat, took a slice of ham, brushing off the parsley, and cast it into the Sheatfish Protector's aquarium. The latter watched it gently sinking, alternately casting glances at Theodosius, visibly dissatisfied at the way he had tossed him the morsel, and then, as the ham reached the level of his nose, he gulped it down, closing his eyes.

— Tell me what is with Petrila, the Catdog resumed.

— With Petrila, answered the Sheatfish Protector with his mouth full, things stand thus: immediately after our discussion yesterday, I decided to put to some kind of use the privileges you are prepared to grant the ants in future, and to implement a costly investment. That of giving my subjects a salt water resort in the Whale Gulf, with facilities, the whole works.

— You move fast, said the Catdog, biting his lower lip.

— Why not? The costs of the investment are high. If we'd come to an understanding after you signed the treaty, the ants would have increased their pretensions. You can't condemn me for my business acumen. The main thing is to be on the ball.

— Why is it called the Whale Gulf? Theodosius demanded to know, while in his mind there took shape a gleaming cetacean, which frolicked in the gulf spurting jets of water from the top of its head.

— Ah, because the lake is so salty in that area that only a whale could live there.

— Oh, really? wondered the Catdog. I had always thought it was because it has the shape of a whale when you look at it on the map.

— Pah, not at all, laughed the Sheatfish. You spend too much time looking at maps. Where's the shape of a whale? What's the shape of a whale? I'd like some more ham and, if possible, some cheese. I too would have the shape of a whale if you drew me on a map. No, the water is salty because of the Saltwater River. Which river, pay attention here, Theodosius, you'll laugh, is only salty in fact after it passes through the salt mines. That is what makes the ants believe they have rights over the water in Whale Gulf. They claim that the salt is theirs. Some more wine, please.

The Catdog rose and poured wine into the fish's aquarium. In doing so, he noticed that the six counsellors were squirming in their chairs and pointing at their mouths.

— Are you hungry? asked Gavriil the Catdog.

The fishes nodded repeatedly. Theodosius took some trays of appetisers from the table and, with the aid of a fork, emptied the food into the aquaria, taking care to share it out as fairly as possible. The counsellors fell to eating at once, with tears of gratitude streaming from their eyes.

— Well, continued the Sheatfish. The question of desalinisation of the river came up a few years ago. I was against it. A part of the authorities at Petrila is in favour of closing the salt mines. That, you will realise, would automatically transform the Saltwater River into a freshwater river.

— And how will they make a living if they close the mines?

— That's their business. As it seems to me, that is not the issue. It's a question of principles: the Gulf stream carries the salt across the lake almost to the other shore. Not much salt, it's true, but a certain amount. Tell me, in strictly legal terms, whose is the salt carried by the Gulf stream? The ants'? So don't be surprised if they lay claim to that as well, tomorrow or the day after.

The Catdog had relaxed and began to laugh.

— You do what you do and in the end the treaty with the ants still does not suit you. It is plain from every word you say.

— Doesn't it? said the fish with his mouth full.

— Aha.

— Aha, you say, but it doesn't suit me at all. That is, if they close the mines, it's one thing: I couldn't care less, that'll be the end of my resort, but that's how it goes. I'm not going to do myself in because of it. But there will probably start to be an exodus of the unemployed to Filiași. The implications of commuting are dreadful. Think of the traffic of ants over the lake from dawn to dusk. It's clear to you that they'll be commuting over the lake day in day out.

— And then?

— And then my delegation negotiated with that part of the leadership which doesn't want to close the mines. Simple. You wouldn't believe it, but you find a lot of Purple Ants who despise the Green Ants from the west and who want to split the province. Personally, I don't understand them, for me all ants are the same, blonde or brunette, it's all the same to me, I find them all repulsive alike and I detest them all alike, with those muscles of their like balls and those antennae waving all the time. Ugh, they make you want to puke.

— Please, the Catdog gestured, we are eating.

— Pardon me, said the Sheatfish, I couldn't help myself. I only wanted to give you an idea so that you can understand what I feel at the thought of boatloads of such creatures sailing up and down my lake. However, to resume. I sent a team of negotiators. And they negotiated and I signed a treaty stipulating that the mines will remain open, and I think that in a year or two the Whale Gulf will become a paradise of underwater resorts.

— I understand, said the Catdog. That is, I understand partly. You say you negotiated. I am convinced that the ants who backed your cause received certain bonuses on your part.

— Naturally, the Sheatfish Protector agreed, leaning back and extracting a toothpick from the pocket of his caftan.

— I would be curious to know what.

— Ah, a mere bagatelle. I promised them I would organise wee adventures for their political opponents whenever they try to cross the lake.

— And will you organise them?

— Don't ask, I haven't got a clue about technical details of that kind. I signed an agreement of principle. It's possible that you will hear or read in the papers that such and such a vessel bound for Filiași suddenly sprang a leak and that the crew were forced to abandon ship and so on and so forth, but I repeat, I won't have any concrete cases on my conscience.

— And did you promise them anything else?

— I promised them effective support so that the government favourable to me will remain in power and rule the Green Ants henceforth for long and happy years.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2010

Răzvan Rădulescu – Romania

Teodosie cel Mic

Theodosius the Small

440 pp, 2006

Rights sold to (*Last Update – September 2011*):

Bulgaria: Maga Welding

Publishing House **Polirom**

Bd. Copou nr. 4 – 700506 Romania · CP 266

Tel. +40 (232)214100 – Fax. +40 (232)214111 – www.polirom.ro

Contact: ines.simionescu@polirom.ro

Author: rrazvan@mac.com

ISBN 973-46-0355-8

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10

info@fep-fee.eu – www.euprizeliterature.eu

Education and Culture DG
Culture Programme

 european
booksellers
federation

FEDERATION OF EUROPEAN PUBLISHERS
FÉDÉRATION DES ÉDITEURS EUROPÉENS